

4.

Den kan ej längre lefwa
 Som en gång hjertat mist
 En blomma kan ej triswas
 När bruten är dess qvist;
 En Turturdufwa sörjer
 När hon har maken mist;
 Ett engsligt wäsen bdrjar
 Utaf stor ängst och brist.

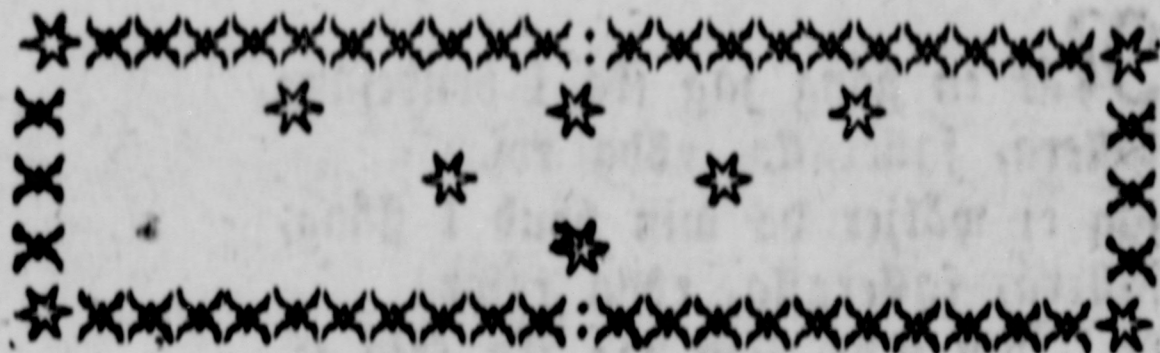
5.

Nå wdt, jag måste lida,
 Till döden går ett stut
 Uppå min sorg och qwida,
 Jag räbner hwar minut;
 En är, hwars namn jag dörljer,
 Och icke nämna får,
 Går hwilfens skull jag sörjer
 Till döden ändring går.

Såltas i Björnståhls Bokhandel i Stockholm.

Stockholm,
 Elméns och Granbergs Tryckeri, 1826!

"Sulba Rosa!" fjärlin frågar
 i den dunkla qwållens stund:
 "Edg, hur affed jemt oss plågar,
 när från hwalswet Solen tågar?
 Gdrst i nattens skymning wågar
 trohet helga sitt förbund."

2.

Rosa hbrs i tårar swara:
 "Gly, Papilio! från mig.
 Wdrkret, ad! är hjertats snara,
 Rysar lodda mången fara . . .
 Låt mig dem tillå dagar spara,
 slumra, drömma blott om mig."

3.

Dunas milda dga faller
 på en jord, för henne får,
 Till sin sköna der hon hwilar,
 glad Papilio nu ilar,
 hwilfar mellan tårnets galler:
 "Wafna: se, det dager är."

När en gång jag stå i brudesång,
fallera, fallera, röda rosor!
jag ej väljer då min brud i fång,
fallera, fallera, röda rosor!
Nej, den Tös, som jag stå fria te,
hon är moder, from och dygdig me',
älskar endast mig,
trofast, innerlig,
och så är jag lyckelig.

2.

Gröjd och glädje opp i tålet står,
fallera, fallera, röda rosor!
när en ungerswen sin flicka får,
fallera, fallera, röda rosor!
Det de först då må arbeta på,
är förbörning uti slågten så.
Wärn all skugan full,
trefnad och godt hull:
hurra! det är godt som gull.

3.

Men ilskadt bland smek och älskogs-rus,
fallera, fallera, röda rosor!
måste man ej glömma glas och krus,
fallera, fallera, röda rosor!
På mitt länd när jag min gumma har,
dricker henne till i mjöden klar,
tar jag ärligt rus
inom eget hus:
hurra älskog, glas och krus.

Nu är helt tyst och stilla,
Allt folk sin hvila får;
Jag vakar och mår illa,
Min lycka mot mig går;
När andra de uppvakna
De hafwa på sin arm
En stön och tårer mår;
Men oro gör mig harm.

2.

Då berjas först min jänmer,
Min flagan är mig ny,
Melankoli mig grämmer
Och gör mig hufvudbrä;
Will jag mitt nöje söka,
Och ensam roa mig,
Wand' det då strax förble
stor ångstan uti mig.

3.

De blomster-rika ångar,
Och skönsta Parken grön,
De sagra Ortesångar,
Som tusen Elkor stön,
Ej kunna mer uppväcka
I mig den ringsta fröjd;
En är som allt kan släcka,
Och göra mig förnöjd.